

Το μπάλωμα

Μικρή ιστορία

Ιουλία Λυμπεροπούλου

Εκδόσεις
Κοντύλι

GiuliaA.

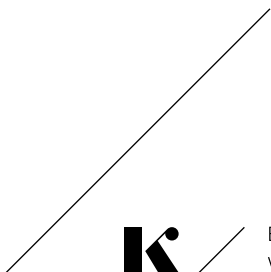

Ιουλία Λυμπεροπούλου

Το μπάλωμα

(μικρή ιστορία)

Εκδόσεις Κοντύλι
www.kondyli.gr

Α΄ έκδοση, Μάρτιος 2025
Copyright 2025 για την ελληνική γλώσσα σε όλο τον κόσμο
ISBN 978-960-9661-74-4

Τίτλος: Το μάλωμα
Συγγραφέας: Ιουλία Λυμπεροπούλου
Εικονογράφηση: Ιουλία Λυμπεροπούλου (GiuliaΛ.)
Επιμέλεια Παραγωγής: Δημήτρης Παντελής

Πινακάτες Πηλίου, 370 10 Μηλιές, T: +30 2423 086757
Email: info@kondyli.gr, www.kondyli.gr

Το λογότυπο Κοντύλι είναι εμπορικό σήμα κατατεθειμένο και ανήκει στην ατομική επιχείρηση Δημήτρης Νικ. Παντελής. Σύμφωνα με τον Ν. 2121/1993 και τους σχετικούς διεθνείς κανονισμούς που ισχύουν στην Ελλάδα, απαγορεύεται η αναδημοσίευση και η αναπαραγωγή –ολική, μερική ή περιληπτική– ή η κατά παράφραση ή διασκευή και απόδοση του περιεχομένου του παρόντος βιβλίου με οποιονδήποτε τρόπο –μηχανικό, ηλεκτρονικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης– χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

Κάποτε, όχι πριν πολύ ή λίγο καιρό, αλλά ούτε χτες ή προχτές, υπήρχε ένα μπάλωμα. Αυτό είχε κοτσαριστεί σαν μέταλλιο, όπως ένας λεκές, ή σαν μεγάλο στρογγυλό τσιρότο σε πληγή, για να βουλώσει μία τρύπα, σ' ένα μπλε παντελόνι τζιν. Γι' αυτόν τον λόγο το παντελόνι δεν χώνευε καθόλου το μπαλωματάκι. Η παρουσία του πρόσβαλλε την αφεντιά του, καθώς του υπενθύμιζε πόσο το είχε ανάγκη. Έτσι, όλο το ειρωνευόταν και το υποτιμούσε, κάνοντας τη ζωή του δύσκολη.

«Είσαι και ροζ!» του τόνιζε κάθε τόσο με στόμφο το μπλε παντελόνι.

Αλλά ας πάρουμε τα πράγματα από την αρχή, γιατί η ιστορία μας αρχίζει, στην πραγματικότητα, κάπως διαφορετικά.

Μια φορά κι έναν καιρό ήταν ένα ροζ παντελόνι τζιν, που του άρεσε η δράση και ήθελε να ζήσει μια μεγάλη περιπέτεια. Αυτό ήταν το αγαπημένο ρούχο της Ειρήνης, ενός κοριτσιού που πήγαινε στην τρίτη τάξη του Δημοτικού. Η μαμά της της είχε δωρίσει το παντελονάκι, για το καλό, με το που άνοιξαν

τα σχολεία και για δύο ολόκληρες χρονιές ζούσε μαζί της πολύ ευτυχισμένο. Έκαναν οι δυο τους πάρα πολλά πράγματα παρέα και το ροζ παντελονάκι σπανίως έμενε για πάνω από δυο μέρες διπλωμένο στην ντουλάπα ή αφημένο στην πλάτη της καρέκλας με τα φορεμένα ρούχα.

Ακόμα και όταν συνέβαινε αυτό, όμως, είχε πολλά να σκεφτεί και να θυμηθεί: τις ώρες στο σχολείο, όπου μάθαιναν γράμματα μαζί: τα παιχνίδια στην αυλή και στο σκάμμα, στην παιδική χαρά: το κατάβρεγμα με το νερό, όταν έπιανε δυνατή βροχή και αυτό κατέληγε με τα μπατζάκια του μουσκίδι, παρ' όλο που η Ειρήνη άνοιγε πάντα την ομπρέλα της: τα τρεξίματα στην παραλία, την άνοιξη, και το τρίψιμό του πάνω στα σκληρά, λεία και στρογγυλά βότσαλα, κοντά στην ακτή: τους λεκέδες από γάλα, χυμούς, ζουμερά φρούτα και ό,τι έσταζε κάποιες φορές πάνω του κατά λάθος: το αποτύπωμα από τα πατουσάκια του σκύλου, που τη σκαρφάλωνε στις βόλτες, το απαλό τρίψιμο της γάτας που καλωσόριζε το κορίτσι, με το που επέστρεφε σπίτι: και άλλα πολλά.

Δεν είχαν όλα στη ζωή του συναρπαστική δράση, βέβαια. Ερχόταν η στιγμή που η μαμά της Ειρήνης, η κυρία Αγλαΐα, το βούταγε και το έβαζε για πλύσιμο στο πλυντήριο. Πω, πω, πω, αυτό το πλυντήριο τι ζάλη τού έφερνε! Εκεί το ροζ παντελονάκι ζούσε το μεγάλο του δράμα. Κωλοτούμπες από 'δώ, ρόδες από 'κεί, μπερδέματα με άλλα ρούχα παραπέρα. Δεν έβλεπε την ώρα να τελειώσει αυτό το μαρτύριο.

Ύστερα ερχόταν η σειρά για το στύψιμο και το ξέβγαλμα. Εκεί να δεις τράβηγμα και ζούληγμα και γύρες ατελείωτες μέσα στην κοιλιά του πλυντηρίου. *Μα, έλεγε μέσα του το ροζ παντελονάκι, τι ήρωας που είναι αυτό το πλυντήριο! Είχε τόσα ρούχα να ανακατεύονται στο στομάχι του και εκείνο συνέχιζε ακάθεκτο τη δουλειά του, χωρίς καθόλου να σκοτίζεται.*

Στο τέλος, μάλιστα, το πλυντήριο τραγουδούσε κιόλας. Αρχιζε ένα τραγούδι, ούτε πολύ ρυθμικό ούτε πολύ μελωδικό, μάλλον κάπως ηλεκτρονικό, αλλά χαρούμενο και ξεσηκωτικό, για να το ακούσει η κυρία Αγλαΐα και να καταλάβει ότι είχε

τελειώσει το πρόγραμμα. Και, μόλις άνοιγε επιτέλους το στρογγυλό του πορτάκι, έπιανε ένα ένα όλα τα ρούχα, που ήταν πλέον ξέπνοα και εξαντλημένα από το ταρακούνημα, και τα στοίβαζε σε μια μεγάλη λεκάνη.

Μια φορά, η κυρία Αγλαΐα θυμήθηκε την προγιαγιά της, τη Στρατηγούλα, και όσα της έλεγε η δική της μητέρα για εκείνη, η γιαγιά της Ειρήνης, και για την εποχή που δεν υπήρχαν ακόμα πλυντήρια και έπλεναν τα ρούχα στη σκάφη*.

Τα βουτούσαν μια στο νερό, μια στον πάτο της σκάφης και μια τα έτριβαν με το σαπούνι» τους αφηγήθηκε, καθώς τα τραβούσε από την τρύπα του πλυντηρίου και τα έριχνε στη λεκάνη.

Τότε τίποτα δεν γινόταν αυτόματα και εύκολα! Σήμερα κολλυπάμε στην πολυτέλεια, χωρίς να το καταλαβαίνουμε. Ακόμα και το σαπούνι, που ήταν σαν πολύ μεγάλο άσπρο, υποκίτρινο ή πράσινο τούβλο, το έφτιαχνε μόνη της η προγιαγιά μου με διάφορα υλικά, όπως είναι το ελαιόλαδο και η στάχτη.

Υπήρχε και μία ακόμα πιο μεπελαλίδικη και κοπιαστική εργασία, στο χωριό, για όσες έπλεναν τα ρούχα στο ποτάμι. Τα τοποθετούσαν πάνω σε ένα άπλωμα ή σε μια μεγάλη πέτρα και τα χτυπούσαν με τον κόπανο**, που έμοιαζε με μικρό κουπί, για να καθαρίσουν καλά.

Το πλύσιμο ήθελε υπομονή. Και πού να μεταφέρεις όλη την μπουγάδα μονομιάς και μοναχή μετά; Χρειάζονταν δυνατά πόδια, γερά μπράτσα, πολλά χέρια και καλή παρέα!

Και αυτή ήταν του κόπου τους η ανταμοιβή. Οι γυναίκες μαζεύονταν για ώρες στην όχθη και, όσο έπλεναν, έλεγαν ιστορίες, τραγούδια και μοιράζονταν τα νέα της ημέρας. Ενώ τώρα πάμε μόνη η καθεμιά από το ένα δωμάτιο στο άλλο με γρηγοράδα και βιάση, χαμένες στις σκέψεις μας και σε μονολόγους.

Η πολυτέλεια, ένας κύβος ζάχαρης, συμυκνώθηκε σε

---

* Η σκάφη ήταν ένα μακρόστενο και βαθουλωτό σκεύος, συνήθως μεταλλικό ή ξύλινο. Οι τέσσερις πλευρές του είχαν μία ελαφριά κλίση προς τα μέσα. Στις στενές πλευρές υπήρχαν κάποιες φορές καμπυλώσεις, σαν συνεχόμενα κύματα, και εκεί έπλεναν τα ρούχα.

** Ξύλινο εργαλείο, με λαβή.

διάφορα μικρά και μεγάλα πράγματα, τακτοποιημένη στα δωμάτια του σπιτιού, σκέφτηκε το ροζ παντελονάκι.

Ύστερα η μαμά της Ειρήνης κοίταξε τα χέρια της.

«Δεν μοιάζουν με εκείνα της προγιαγιάς μου, που ήταν παραμορφωμένα και γεμάτα ρόζους. Η μητέρα μου τη θυμόταν πάντα να τα κρύβει στην ποδιά ή πίσω από τη φούστα, αποφεύγοντας ν' αγγίξει τα παιδιά, για να μην τα αγκυλώσει.

»Σαν να ντρεπόταν για τα χέρια της, που καθημερινά έκαναν μικρά θαύματα. Ζύμωναν ψωμί, άνοιγαν φύλλο, έφεναν πίτες και άλλα πολλά, ώστε να μη λείπει τίποτα σε κανέναν.

»Μόνο όταν μεγάλωσε πια πολύ η προγιαγιά Στρατηγούλα και είχαν αναλάβει άλλοι τις δουλειές του σπιτιού, είδα τα μηλαράκια των δαχτύλων της να μαλακώνουν και τις χαραγματιές τους να γλυκαίνουν.

»Νιώθω πολύ τυχερή, ρουχαλάκια! Μπορώ να κάνω τόσα πολλά με αυτά χέρια!» είπε και τα έκανε δεξιά και αριστερά, όπως στα μωρά το κουπεπέ.

«Όλα γίνονται, άλλωστε, πιο εύκολα τώρα χάρη στην πρόοδο της τεχνολογίας και τις ηλεκτρικές συσκευές. Και μην ξεχνάμε πως έχω την τύχη να με βοηθάει ο άντρας μου στις δουλειές του σπιτιού, και ιδίως στη μαγειρική, που είναι το μεράκι του.

»Μην παραπονιέστε καθόλου, λοιπόν!» τους τόνισε σαν να το έλεγε στον εαυτό της. «Ταλαιπωρία το λέτε εσείς αυτό; Πού να σας έπλενε η προγιαγιά μου στη σκάφη και οι άλλες στο ποτάμι! Εκεί να δείτε τρίψιμο, για να φύγει η βρομιά, και ξυλοφόρτωμα με τον κόπανο πάνω στην πέτρα. Όχι μόνο τους πονούσαν η μέση, τα πόδια και τα χέρια τους μετά, αλλά χρειάζονταν και πιο πολλή ώρα για να τελειώσουν» κατέληξε η κυρία Αγλαΐα, αναλογιζόμενη όλα αυτά, και κίνησε να τα κρεμάσει στο σύρμα.

Πιο πολλή ώρα; Ξυλοφόρτωμα; Άγρια πράγματα! σκέφτηκε με τρόμο το ροζ παντελονάκι. *Τελικά, υπάρχουν και χειρότερα*, αποφάσισε στη συνέχεια, και από εκείνη την ημέρα προσπαθούσε να δει την ταλαιπωρία του πλυντηρίου σαν παιχνίδι. Όπως το «γύρω γύρω όλοι» στην παιδική χαρά, όπου τα παιδιά ζαλίζονται λίγο, αλλά διασκεδάζουν πολύ.

Η αγαπημένη του ασχολία, όμως, όταν δεν το φορούσε η Ειρήνη, ήταν οι κούνιες. Οι δικές του κούνιες! Γιατί, όποτε η κυρία Αγλαΐα το στερέωνε με δύο μανταλάκια στο σύρμα, μετά το πλυντήριο, ήταν σαν να κάνει κούνια ή σαν να κρέμεται με τα χέρια από τη μεταλλική ή ξύλινη γωνιακή κλίμακα, όπως και η Ειρήνη στην παιδική χαρά.

Από εκεί ψηλά, χάζευε, για δύο ολόκληρες χρονιές, τους περαστικούς στον δρόμο. Μπορούσε ακόμα να δει και τους ανθρώπους μέσα από τα παράθυρα των σπιτιών, όταν δεν είχαν κατεβασμένα τα στόρια ή τραβηγμένη την κουρτίνα, ενώ την ίδια στιγμή έπαιζε με τον αέρα.

Ο αέρας, βέβαια, που είναι κυκλοθυμικός, έπαιζε και αυτός

με το ροζ τζιν παντελονάκι, αλλά πάντα ανάλογα με τις ορέξεις του. Έτσι, άλλοτε το χάιδευε, άλλοτε το γαργαλούσε και άλλοτε το τραμπάλιζε δυνατά, σε σημείο που έκανε απανωτές τούμπες γύρω από το σύρμα.

Και καλά να ήταν καλοκαίρι. Τότε ο αέρας ήταν ζεστός, λίβας θερμός, και δεν το πείραζε καθόλου. Όταν, όμως, ήταν χειμώνας, ξεπάγιαζε και τουρτούριζε από το κρύο, με τα φυσήματα και τα ξεφυσήματα του παιχνιδιάρη ανέμου.

Κάτι τέτοιες στιγμές ανυπομονούσε να το βάλουν στο σπίτι και να χουχουλιάσει κάτω από το σίδερο. Η μαμά της Ειρήνης ήταν πολύ προσεχτική με αυτό, για να μην κάψει τα ρούχα. Διάβαζε πάντα τις ετικέτες τους, ώστε να μην κάνει κάποιο λάθος, και ρύθμιζε τη θερμοκρασία ανάλογα με το υλικό τους. Γι' αυτό γυρνούσε το στρογγυλό κουμπί, στη βάση της χειρολαβής, σε άλλο σημείο κάθε φορά, για τα μάλλινα, για τα βαμβακερά και τα λινά, για τα μεταξωτά ή τα συνθετικά.

Και, με το ροζ τζιν παντελονάκι, που ήταν βαμβακερό, το σιδέρωμα γινόταν ιεροτελεστία. Άπλωνε πάνω του ένα λεπτό, επίσης βαμβακερό, ύφασμα, το ψέκαζε με νερό, που είχε σε ένα μπουκαλάκι με αντλία, και μετά το σιδέρωνε κομμάτι κομμάτι.

Αχ, αυτή ήταν η καλύτερη στιγμή, όταν το παντελονάκι είχε πουντιάσει από το κρύο! Καθόταν σαν μικρό γατί και δεχόταν με μεγάλη ευχαρίστηση τα χάδια και τις φροντίδες της κυράς του. Και ύστερα το άφηνε να στεγνώσει στην πλάτη μιας καρέκλας, γιατί ήταν λίγο νωπό από τα πολλά ψεκάσματα με το νερό.

Το καλοκαίρι, πάλι, το σίδερο το ζέσταινε υπερβολικά. Το υπέμενε, όμως, γιατί ήξερε ότι μόνο έτσι θα ολοκληρωνόταν η διαδικασία του πλυσίματος και του στεγνώματος, ώστε να μπορεί πανέτοιμο να περιμένει στην ντουλάπα την Ειρήνη, για να το φορέσει και να παίξουν πάλι μαζί. Ιδίως όταν ανέβαιναν για διακοπές στο χωριό, στο βουνό, η Ειρήνη το είχε περισσότερο ανάγκη, ώστε να τη φυλάει από την ψύχρα του βραδιού.

Η κυρία Αγλαΐα έκλεινε και τις τρύπες από τα μικροατυχήματα, με βελόνα και κλωστή, ενώ δυο τρεις φορές το παντε-

λονάκι γύρισε σπίτι σωστός τραυματίας, έχοντας προστατέψει την Ειρήνη από πεσίματα, σκουντουφλήματα και κλοτσιές. Έτσι απέκτησε τα δύο από τα τρία μπαλώματά του, το ένα στο αριστερό γόνατο και το άλλο στο δεξί μπούτι. Στο τέλος, η μαμά της το δίπλωνε προσεκτικά και το άφηνε σε ένα ανοιχτό ράφι, από όπου το παντελονάκι είχε την εποπτεία όλης της ντουλάπας.

Το ροζ τζιν παντελονάκι ήταν πάντα παρόν από τη στιγμή που μπήκε σε αυτή την ντουλάπα, γιατί η Ειρήνη δεν ήθελε να το μαζεύει η μαμά της με τα χειμωνιάτικα. Έτσι, σουλάτσαρε μέσα της όλες τις εποχές, για δύο ολόκληρες χρονιές, και δεν έχανε επεισόδια. Ήταν εκεί από το πρώτο φθινόπωρο και μετά ήρθαν ο χειμώνας, η άνοιξη και το καλοκαίρι. Και έμεινε άλλο ένα φθινόπωρο, έναν χειμώνα, μία άνοιξη και ένα καλοκαίρι.

Με τις φροντίδες της κυρίας Αγλαΐας και με την αγάπη που του έδειχνε η Ειρήνη, ένωθε, φυσικά, τη διαφορά του από τα άλλα ρούχα. Την ένιωθαν και εκείνα, όμως, καθώς μόνο αυτό ήταν τόσο πολυφορεμένο. Το ροζ παντελονάκι ήταν το πιο πολυχρησιμοποιημένο ρούχο μέσα στην ντουλάπα. Γι' αυτό και μερικά από τα άλλα το ζήλευαν, ενώ κάπου κάπου το πείραζαν ή του έδειχναν με διάφορα σχόλια την ενόχλησή τους.

Σε αυτή την ιστορία, τα ασπρόρουχα, τα βρακιά και οι φανέλες, επομένως, αλλά και οι κάλτσες και τα καλτσόν ήταν εκτός συναγωνισμού. Και αυτό γιατί η Ειρήνη τα φορούσε από μέσα και συνήθως δεν φαίνονταν. Το ίδιο συνέβαινε και με τις πιτζάμες, που τις έβαζε μόνο στο σπίτι. Εξαιρούνταν επίσης το ψάθινο καπέλο και τα γυαλιά ηλίου, τα μάλλινα γάντια, το κασκόλ, ο σκούφος και η ομπρέλα, γιατί αυτά τα φορούσε ή τα κρατούσε σε ειδικές περιπτώσεις, με ήλιο, με βροχή, με χιόνι, όταν έκανε πολλή ζέστη ή πολύ κρύο και όταν φύσαγε δυνατά ο βοριάς. Ούτε τα παπούτσια είχαν κάποιον λόγο σε όλα αυτά, που έμεναν κλεισμένα στην παπουτσοθήκη και ζούσαν εκεί τις δικές τους ιστορίες.

Τον χειμώνα, πιο πολλές κουβέντες αντάλλαζε το ροζ παντελονάκι με τη φόρμα, με τα μπλουζάκια, με τα πουκάμισα

και τα πουλόβερ. Υπήρχαν και οι φούστες, αλλά η μεγάλη μάχη δινόταν κυρίως με το παλτουδάκι και με το μπουφάν, τα οποία η Ειρήνη φορούσε εναλλάξ. Το καλοκαίρι, επίσης, έκανε παρέα πιο πολύ με τα κοντομάνικα, ενώ το ανταγωνίζονταν σκληρά τα σορτσάκια και το μαγιό!

«Σήμερα διάλεξε εμένα, χα, χα!» του έλεγε χαρούμενη η φόρμα με τσαχπινιά, όποτε την έπαιρνε η Ειρήνη, γιατί είχε γυμναστική στο σχολείο.

Παρότι ήταν και η φόρμα ένα είδος παντελονιού, το ροζ παντελονάκι τη συμπαθούσε. Είχε μια χαριτωμένη αφέλεια. Το βαμβακερό της ύφασμα ήταν πιο ευαίσθητο και τραυματιζόταν ακόμα πιο εύκολα από το τζιν. Γι' αυτό δεν ήθελε να την κακοκαρδίζει. Θα γέμιζε σύντομα με μπαλώματα, μέχρι που η Ειρήνη θα χρειαζόταν μια καινούρια φόρμα για το σχολείο και η παλιά θα γινόταν πατσαβούρι για το σπίτι.

Το ροζ παντελονάκι είχε δει πώς κατέληγαν οι παλιές φόρμες της Ειρήνης, όταν η μαμά της συγκύριζε και ξεσκόνιζε τα έπιπλα και τις επιφάνειες. Σε στιγμές, δηλαδή, που εκείνο καθόταν ανέμελο και διπλωμένο στην πλάτη μιας καρέκλας, περιμένοντας να στεγνώσει μετά το σιδέρωμα, ή όποτε το κορίτσι το άφηνε στο δωμάτιό του, για να φορέσει την πιτζάμα του, έβλεπε αγνώριστες πια τις παλιές φόρμες.

Ήταν κομμένες σε μεγάλα κομμάτια και με αυτά η κυρία Αγγλαΐα μάζευε τη σκόνη. Τα χρησιμοποιούσε αντί για πανί και τα προτιμούσε από το ξεπουπουλιασμένο φτερό, καθώς ήταν παλιό και έκανε πολλές τσαπατσουλίες. Τους εντυπωσίαζε βέβαια ακόμα όλους με τα πλουμιστά φτερά του, τα οποία όμως απλώς τίναζαν τη σκόνη παραπέρα, κάνοντας μια φορά μέχρι και το ροζ παντελονάκι να φτερνιστεί!

Εκείνο τότε δεν μπορούσε να καταλάβει τη στεναχώρια τους για αυτή την αλλαγή. Σκεφτόταν μόνο ότι οι φόρμες γίνονταν ξανά με κάποιον τρόπο χρήσιμες. Μπορούσε, ωστόσο, να αισθανθεί ότι στη νέα τους ζωή δεν περνούσαν το ίδιο καλά και τις συμπονούσε, ακόμα κι αν δεν τις καταλάβαινε. Άφηνε, λοιπόν, τη φόρμα να λέει τα δικά της, το λίγο διάστημα που θα έμενε εκεί.

Οι φούστες, πάλι, μετεωρίζονταν στις κρεμάστρες, στην ντουλάπα, δίπλα από τα πουκαμισάκια, το παλτουδάκι και το μπουφάν. Τα πουκαμισάκια ήταν πιο σοβαρά και δεν το κορόιδευαν ή, τέλος πάντων, δεν καταπιάνονταν με άσκοπες συζητήσεις. Αυτές τις ξεκινούσαν συνήθως οι φούστες, τις οποίες η Ειρήνη δεν έδειχνε να προτιμάει στις πρώτες τάξεις του Δημοτικού. Τότε της άρεσε να τρέχει και να παίζει, χωρίς να ανησυχεί μη σκιστεί το καλτσόν ή μη λερωθεί η φούστα. Τις είχε για καλές, επομένως, και τις φορούσε κυρίως στις γιορτές.

Αυτές δεν περίμεναν να ακούσουν κάτι παραπάνω. Είχαν

πάρει ψηλά τον αμανέ, με αυτό το «καλές», και ζάλιζαν το ροζ παντελονάκι και τα άλλα ρούχα με την πολυλογία και με την ξιπασιά τους.

«Εμείς είμαστε ρούχα για τις ειδικές περιπτώσεις. Όχι σαν εσάς, που σας τραβολογούν κάθε μέρα και όλα γίνεστε στο τέλος κουρέλια!» είπε, μια μέρα, η κόκκινη καρό φουστίτσα, που, αν κάποιος παρέβλεπε τα σχόλιά της, ήταν χαριτωμένη.

«Και μετά λέτε ότι δεν είμαστε εμείς τα αγαπημένα ρούχα της Ειρήνης!» συμπλήρωσε η καφέ, με τις πράσινες ρίγες, δίπλα της. «Εκεί φαίνεται η αγάπη, όμως. Στη φροντίδα! Για εμάς νοιάζεται και γι' αυτό μας προσέχει» ολοκλήρωσε με ύφος υπεροπτικό.

«Εδώ, εμένα με είχαν πάει μια φορά μέχρι και στο καθαριστήριο! Γιατί φοβόντουσαν μήπως χαλάσω» σιγοντάρισε με στόμφο η μαύρη βελούδινη, που είχε ένα σχέδιο μπροστά, κεντημένο με πολύχρωμες γυαλιστερές χαντρούλες. «Πού να ξέρετε εσείς τι σημαίνει καθαριστήριο;» είπε σε όλους υποτιμητικά.

«Εκεί σε προσέχουν όλοι, σαν τα μάτια τους» συμφώνησε μία πιο μεγάλη γκρι φούστα της μαμάς της Ειρήνης, που δεν χωρούσε στη δική της ντουλάπα και την είχε κρεμάσει εκεί. «Στο τέλος, σε κρεμούν ψηλά και τα βλέπεις όλα από το ταβάνι πανοραμικά!» κατέληξε.

«Ναι, αλλά είσαι και πάλι κλεισμένη σε ένα δωμάτιο. Δεν βλέπεις τον ουρανό και τον ήλιο, ούτε μπορείς να δεις τι γίνεται σε όλη τη γειτονιά. Και κυρίως δεν νιώθεις σαν να πετάς ελεύθερα όσο παίζει μαζί σου ο αέρας, όπως όταν βρίσκει εμάς κρεμασμένα στο σύρμα» έκανε με σιγουριά το ροζ παντελονάκι και πολλά ρούχα της ντουλάπας συμφώνησαν μαζί του.

«Οουουουου, τι χαζομάρες είναι αυτές που λες;» το αμφισβήτησε αμέσως η κόκκινη καρό φουστίτσα, με την οποία έτυχε να βρεθούν μαζί τον περασμένο χειμώνα στο σύρμα και εκείνη παραπονιόταν διαρκώς για τον βοριά. «Εκεί πουντιάσαμε την άλλη φορά!»

«Σιγά τα αυγά!» έκανε με πείσμα το παλτουδάκι, αγνώω-

ντας επιδεικτικά και τους δύο. «Και εμένα με πάνε στο καθαριστήριο, κάθε χρόνο».

«Έλα, καημένε, που συγκρίνεσαι εσύ τώρα με εμένα!» του αποκρίθηκε με απαξίωση η μαύρη φουστίτσα. «Εσένα σε φοράει κάθε μέρα σχεδόν η Ειρήνη τον χειμώνα. Και σε στέλνουν έξω, στο καθαριστήριο, γιατί φθείρεσαι έτσι κι αλλιώς. Εμένα, αντίθετα, με έστειλε εκεί, για να μη φθαρώ» του έριξε στο τέλος αλύπητα το καρφί της.

«Ότι και να λέτε, κάποια στιγμή η Ειρήνη θα μεγαλώσει και δεν θα φοράει κανένα από εσάς πια» τους ισοπέδωσε όλους μεμιάς η γκρι φούστα της μαμάς της.

«Τι είναι αυτά που λες;»

«Γέρασες και ξεκούτιανες».

Ακούστηκαν αμέσως διαμαρτυρίες από όλα σχεδόν τα ρούχα της ντουλάπας.

«Τι αυθάδεια! Τι θράσος!» διαμαρτυρόταν κάθε τόσο η γκρι φούστα.

«Δίκιο έχει! Κανενός η μογιά δεν κρατάει για πάντα. Θα το δείτε!» την υπερασπίστηκε, με μυστήριο ύφος, ένα φορεματάκι που ερχόταν μεγάλο στην Ειρήνη και γι' αυτό δεν το είχε φορέσει ποτέ.

Και κάπως έτσι, με φωνές και φασαρία, τέλειωναν αυτές οι συζητήσεις. Το παντελονάκι, πάντως, πίστευε ότι όλα αυτά οι φούστες τα έλεγαν γιατί, στην πραγματικότητα, κατά βάθος ζήλευαν και βαριούνταν. Με τα μπλουζάκια, με τα πουκάμισα και τα πουλόβερ, ωστόσο, είχαν άλλη σχέση. Έπιαναν φιλίες, καθώς, μια με το ένα, μια με το άλλο, περνούσαν ώρες πολλές μαζί, και έξω από την ντουλάπα. Εκεί κατάφερναν να γνωριστούν καλύτερα, μέσα από τις χαρές και τις δυσκολίες που βίωνε και η Ειρήνη ως παιδί.

Μια φορά, ας πούμε, της είχε κολλήσει μία τσίχλα στον ποπό, γιατί το αγοράκι που καθόταν στο πίσω θρανίο, στην τάξη της, την άφησε μασημένη στην καρέκλα της. Η Ειρήνη, βέβαια, που παρακολουθούσε συγκεντρωμένη το μάθημα, δεν το κατάλαβε αμέσως. Και, όπως κουνιόταν δεξιά κι αριστερά,

η μαλακή τσίγλα εξαπλώθηκε, σαν ιστός αράχνης, κολλώντας και στο κάτω μέρος του πουλόβερ της.

Είδαν και έπαθαν με τη μαμά της να ξεκολλήσουν έναν έναν όλους τους ιστούς, για να καθαρίσουν τα ρούχα. Και τότε το παντελονάκι τα είδε σκούρα, γιατί το ύφασμα σε εκείνο το σημείο λέπτυνε τόσο πολύ από το τρίψιμο, που μετά από λίγο καιρό απέκτησε εκεί το πρώτο του μάλωμα. Αλλά και η Ειρήνη στεναχωρήθηκε, όταν έμαθε πως την τσίγλα την είχε αφήσει επίτηδες ο συμμαθητής της, γιατί ήθελε να την πειράξει.

«Έτσι κάνουν κάποια αγοράκια, όταν τους αρέσει ένα κοριτσάκι. Αντί να του πουν ότι το αγαπάνε, του τραβάνε τα μαλλιά» της εξήγησε η μαμά της.

Τι παράξενο! σκέφτηκε αργότερα το παντελονάκι. Απέκτησα μία πληγή, γιατί άρεσε σε κάποιον η Ειρήνη. Η αγάπη πονάει, συμπέρανε το παντελονάκι, και αποφάσισε ότι εκείνο, που αγαπούσε πολύ την Ειρήνη, θα φρόντιζε να μην την πληγώσει ποτέ.

Και ύστερα ήρθε το καλοκαίρι, με όλες τις αλλαγές που φέρνει, όπως κάθε εποχή. Τα καλοκαίρια, το ροζ παντελονάκι αποκτούσε πάντα καινούριες εμπειρίες. Έμπαινε μάλιστα και στη βαλίτσα, γιατί η Ειρήνη, στις διακοπές που πήγαινε με τους γονείς της, το έπαιρνε μαζί της. Πότε στη θάλασσα και πότε στο βουνό με τη λίμνη.

Η ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ

Η Ιουλία Λυμπεροπούλου είναι Ελληνοϊταλίδα και γεννήθηκε στην Αθήνα, το 1978. Ολοκλήρωσε σπουδές στο Ιστορικό-Αρχαιολογικό τμήμα του Πανεπιστημίου Ιωαννίνων, με κατεύθυνση ιστορίας, και μεταπτυχιακό κύκλο, επίσης στο ΠΙ, στη «Νεότερη και Σύγχρονη Ελληνική και Ευρωπαϊκή Ιστορία», με διπλωματική εργασία: «Γερμανόφωνοι συγγραφείς του Μεσοπολέμου: απηχήσεις, επιδράσεις και προβολές του πολέμου και του εθνικοσοσιαλισμού στο έργο τους». Συμμετείχε σε ερευνητικά προγράμματα και εργάστηκε σε ιστορικά αρχεία. Παρακολούθησε επαγγελματικά σεμινάρια Κατάρτισης Επιμελητών – Διορθωτών Κειμένων (λογοτεχνικών και μη) και στρατοπεδικής λογοτεχνίας.

Από τον Οκτώβριο του 2011 έως τον Νοέμβριο του 2015, υπήρξε αρχισυντάκτρια και συντάκτρια στο ηλεκτρονικό περιοδικό *CMOM CityMag-online magazine*, όπου διατηρούσε τη λογοτεχνική στήλη «Η πυγολαμπίδα φέγγει και κεντά», έγραφε το διμηνιαίο ένθετο περιοδικό *Η τρελή ριζάτα*, με προτάσεις βιβλίων, ταινιών και μουσικής, με θεματικές ενότητες, έκανε διόρθωση – επιμέλεια κειμένων, έπαιρνε συνεντεύξεις και εμπλούτιζε τη στήλη «Τεχνότοπος» με άρθρα και με δημιουργία βίντεο.

Από τον Οκτώβριο του 2012 έως τον Ιούνιο του 2015, συνεργάστηκε με την Ελληνική μουσική διαδικτυακή κοινότητα *MusicHeaven*, αναρτώντας διάφορα κείμενα και συνεντεύξεις για τη μουσική, στη στήλη της «Και η πυγολαμπίδα το βιολί της» και σε άλλες στήλες του περιοδικού, όπου δημοσιεύτηκαν επιπρόσθετα τα άρθρα «Η προδοσία στο κλέφτικο τραγούδι» (Δεκέμβριος 2012), «Η προδοσία στο κλέφτικο τραγούδι – Τα τραγούδια» Μέρος Β' (Φεβρουάριος 2013) και «Δημοτικά και κλέφτικα τραγούδια – κάθε τραγούδι πολλές ιστορίες» (Δεκέμβριος 2013), βασισμένα σε σχετική εργασία της.

Από τον Οκτώβριο του 2014 έως τον Φεβρουάριο του 2015, συνεργάστηκε με τον ιστοχώρο *Εύπολις*, δημοσιεύοντας στη στήλη της «Η πυγολαμπίδα ελαφροπετά, ανάβει και το μελετά».

Θέατρο, Ταινίες, TV, Photoproject FireFly (work in progress): Από μαθήτρια παρακολούθησε σεμινάρια και μαθήματα υποκριτικής και κινηματογράφου, έπαιξε στο θέατρο, ΔΗΠΕΘΙ (1997-1998) κ.α., στην τηλεόραση, συμμετείχε στο “Blue Box”, Νεανικό Μαγκαζίνο (HPT) κ.α., και σε μικρές κινηματογραφικές παραγωγές. Είναι Filmmaker, Art Performer και εικονογράφος, αναδημιουργώντας πάνω στις δημοσιευμένες ιστορίες της, με το Photoproject FireFly (2022-) και με πειραματικές Art ταινίες μικρού μήκους, όπως οι επίσημα επιλεγμένες και βραβευμένες σε πολλά διεθνή φεστιβάλ κινηματογράφου “F r a g m e n t e d” (2023) και “13 Strokes...” (2023), “Life Path” (Video poetry short art experimental, 2025).

Από τον Φεβρουάριο του 2024 είναι Volunteer Judge στα Robinson Film Awards (RFA), Ποτζομαρίνο, Καμπανία, Ιταλία.

Γνωρίζει ιταλικά, αγγλικά, γαλλικά. Γράφει ποίηση στα ελληνικά και στα αγγλικά. Αγαπάει όλες τις μορφές τέχνης, τον χορό της ψυχής Butoh, τα ταξίδια, τη θάλασσα, τις μακρινές βόλτες, τις γάτες, τα ζώα και κάθε μορφή ζωής, με επιστέγασμα την ιδέα – κατάσταση προσωπικής και καλλιτεχνικής ελευθερίας, ώστε να μπορεί να διαμορφώνει συνειδητά και ασυνείδητα, στιγμή τη στιγμή, το δικό της πολύχρωμο μονοπάτι θεραπείας και αυτοθεραπείας, στην εδώ και τώρα της διαδρομή.

Δημοσιεύσεις σε ελληνικά λογοτεχνικά έντυπα: «Το Φανάρι» (ιστορικό διήγημα), *Κλεψύδρα*, τεύχος 2, Μάιος 2012, «Τα παπούτσια που πληγώνουν...», *Η φτώχεια σε χρόνια δίσεκτα: Κατοχή – Απελευθέρωση – Εμφύλιος*» (δημιουργικό δοκίμιο), *Μανδραγόρας*, τεύχος 52, Μάιος 2015, Θάνος Μ. Βελλοδύδιος «Ελληνοκεντρική φαντασιομετρική Τέχνη» (βιβλιοκριτική), *Φαρφουλάς*, τεύχος 18, Ιούλιος 2015, Γιάννης Κιουρτσάκης, «Καρναβάλι και Καραγκιόζης, Οι ρίζες και οι μεταμορφώσεις του λαϊκού γέλιου» (βιβλιοκριτική), *Φαρφουλάς*, τεύχος 18,

Ιούλιος 2015, «Τα Καλάβρυτα και οι κληρονόμοι του τραύματος» (βιβλιοκριτική), *The Books' Journal*, τεύχος 60, Νοέμβριος 2015, «Η μετανάστευση μεταπολεμικά, μία ιστορία κρυμμένη στις αποσιωπήσεις» (βιβλιοκριτική), *The Books' Journal*, τεύχος 109, Ιούνιος 2020, «Ο Χάρτης» (ποίημα), *The Books' Journal*, τεύχος 127, Φεβρουάριος 2022, «ΙΚεσία» (ποίημα – σονέτο), *The Books' Journal*, τεύχος 158, Νοέμβριος 2024.

Επιστημονικές Δημοσιεύσεις

Πρακτικά Συνεδρίου οικονομικής ιστορίας, στο πλαίσιο της 5ης Πανελλήνιας Επιστημονικής Συνάντησης TICCIH (22-25/11/2007) με θέμα: «Το τέλος των Γιγάντων. Βιομηχανική κληρονομιά και μετασχηματισμοί των πόλεων». Τίτλος εισήγησης: «Βιομηχανική ανάπτυξη, αποβιομηχάνιση και τουρισμός: το Νεώριο της Σύρου». Εισηγηθέντες: Κεφαληνού Νατάσα, Λυμπεροπούλου Ιουλία, Παλαιολόγος Ασημάκης. Επιβλέπουσα καθηγήτρια: Λήδα Παπαστεφανάκη.

Δημοσιεύσεις σε διεθνή λογοτεχνικά περιοδικά: «Home is...» (poem), *Mediterranean Poetry*, Sweden, 4 November 2024, «Here I come...» (poem) και «Hope» (poem & illustration), *Aloka Magazine*, UK, 27 November 2024, «Infinity» (poem), e-revista *EgoPHobia, Romania*, 12 December 2024, «Beam of Light» (poem & visual poetry) *Nokturno*, (forthcoming, 2025), Helsinki, Finland, «Firetears» και «Keep Breathing» (poems & illustrations), *Suburban Witchcraft Magazine*, (forthcoming Issue 8, March 2025), Belgrade, Serbia.

Βιβλία

- 1) *Η μουντζούρα* (δυστοπικό μυθιστόρημα), Ταξιδευτής, 2021.
- 2) *Σκοτεινά Ίχνη* (Συλλογικό, διηγήματα Τρόμου – Θρίλερ που διακρίθηκαν στον 2ο Πανελλήνιο Λογοτεχνικό Διαγωνισμό 2022 των Εκδόσεων Ηλιαχτίδα, Ιουλία Λυμπεροπούλου: «Δεκατρείς Χτύποι»), Ηλιαχτίδα, Σεπτέμβριος 2022.
- 3) *Το Ρούχο* (Συλλογικό, 48 Διηγήματα έως 400 λέξεις που

διακρίθηκαν στον 5ο Πανελλήνιο Διαγωνισμό Διηγήματος και Φωτογραφίας 2022 με θέμα «Το ρούχο» της Αλυσίδας Πολιτισμού ΙΑΝΟΣ, Ιουλία Λυμπεροπούλου: «Το ταγέρ εγώ»), ΙΑΝΟΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ, Σεπτέμβριος 2022.

4) *Ταξίδι στην τρυφερότητα* [Συλλογικό, 20 Έργα διακριθέντα στον 10ο Διεθνή Λογοτεχνικό Διαγωνισμό Φιλοζωίας, τεύχος 6, Ιουλία Λυμπεροπούλου: «Κόκκινη Συμφωνία» (Διήγημα), Β΄ Βραβείο], Φιλοζωικός Σύλλογος Φθιώτιδας, Λαμία, Οκτώβριος 2022.

5) *EVERLY #3 – Το Απόλυτο Κακό/Evil Supreme* [Συλλογικό, 10 Διηγήματα διακριθέντα στον Διαγωνισμό Magic Pen Writing Contest 2K22 και 10 illustrations που διακρίθηκαν αντίστοιχα στο 2K22 Magic Brush Illustration Contest (MBIC), Ιουλία Λυμπεροπούλου: «Η σοφίτα» (Διήγημα), 4η θέση], Rising Star Promotions, 2023.

6) *Το μπάλωμα* (μικρή εικονογραφημένη ιστορία), Εκδόσεις Κοντύλι, 2024.

Συμμετοχές σε βιβλία:

1) «Πρόλογος» στο *Rock Around... Troubadours! 3. Οι Τροβαδούροι του Rock*, Γιώργος Μπιλικάς, 24γράμματα, Δεκέμβριος 2024.

Site: <https://ioulia.gr/>

Το μπάλομα

(ΜΙΚΡΗ ΙΣΤΟΡΙΑ)

Ιουλία Λυμπεροπούλου

Ένα ροζ τζιν παντελονάκι, με όνειρο να ζήσει μία μεγάλη περιπέτεια, είναι το αγαπημένο ρούχο της Ειρήνης, που πάει στην τρίτη τάξη του Δημοτικού. Όταν φτάνει στην πέμπτη τάξη, η μαμά της το βάζει στο πλυντήριο, με σκοπό να το δώσουν σε κάποιον που το έχει ανάγκη, γιατί της έρχεται πια μικρό. Τα πράγματα παίρνουν απρόσμενη τροπή, ωστόσο, μόλις ο άνεμος το ξεκολλάει από το σύρμα, και τότε αρχίζει η μεγάλη περιπέτεια.

Το παντελονάκι πετάει πάνω από την πόλη, συναντάει έναν άστεγο, βρίσκεται μπλεγμένο σε μία διάρρηξη, αλλάζει χρώμα και μέγεθος, εγκαταλείπεται σε ένα γιαπί, γνωρίζει τον Ιάσονα και καταλήγει σε ένα κατάστημα με ρούχα δεύτερης ευκαιρίας, όπου το ανακαλύπτει ο εντεκάχρονος Παντελής.

Το ροζ παντελονάκι στον χρόνο μεταμορφώνεται, γίνεται πιο σοφό, μέσα από τις δυσκολίες και τις προκλήσεις, τις οποίες θαρραλέα αντιμετωπίζει και το κάνουν πιο δυνατό. Έτσι, σταδιακά, μαθαίνει να αποδέχεται τις αλλαγές και διαπιστώνει ότι μπορεί η ίδια η ζωή να είναι η πιο μεγάλη και όμορφη περιπέτεια.

Εκδόσεις
Κοντύλι